

1. LUKU

OLEN KUOLINVUOTEELLANI.

Taas.

Vaikka olen tehnyt selviytymiseni eteen kaiken mikä vallassani on, se ei riitä. Ihmisen jaksamisella on rajansa.

Katkeran muiston palatessa mieleen käännän katseeni seinään.

Jouluna isä kuoli äkillisesti ja jätti jälkeensä valtavan tyhjiön, ja pian ymmärsimme ettei se täytyisi ikinä – koska se ei yksinkertaisesti voisi täytyä. Jotenkin kummallisesti hän oli ollut minua ja sisariani yhdistävä salainen liima, ja hänen kuoltuaan meistä, jotka emme olleet ystäviä edes hyvinä aikoina, oli selittämättömästi tullut leppymättömiä verivihollisia. Meistä jokainen pyrki epätoivoisesti johtoasemaan – saamaan oman pirstaksi menneen elämänsä hallintaan – ja niin olimme joka käänteessä napit vastakkain. Sanat ja astiat sinkoivat yhtä vähäisellä harkinnalla. Sillä ei tuntunut olevan väliä, kuka sai osuman.

Perheemme natistessa liitoksissaan Felicity-täti oli saapunut Lontoosta panemaan asiat kuntoon.

Tai niin hän itse sanoi.

Mikäli asia oli päässyt meiltä unohtumaan, saimme nopeasti muistutuksen siitä, että tätikultamme oli nainen joka seuraa oman sydämensä mieleenjohtumia ja mielihaluja – kuten asia Yhteisen rukouksen kirjassa suopeasti sanotaan.

Lyhyesti sanottuna: parhaimmillaan hän oli itsepäinen vanha nainen, pahimmillaan päällepäsmäri ja tyranni.

Felicity-täti oli tiukasti sillä kannalla, että Buckshaw pitäisi myydä heti paikalla, vaikka lain mukaan se oli minun ja saisin tehdä sillä mitä halusin. Feely saisi avioitua kihlattunsa Dieterin kanssa pikapikaa – tai niin pian kuin mahdollista, heti kun kunniallinen suruaika olisi ohi.

Daffy lähetettäisiin Oxfordiin opiskelemaan englantia.

”Kuka tietää, kenties ajan kanssa sinusta voi jopa tulla lahjakas opettaja”, Felicity-täti oli sanonut, mihin Daffy oli vastannut nakkaamalla teekuppinsa ja lautasensa takkaan ja ryntäämällä ulos huoneesta.

Kiukuttelu ei auta, Felicity-täti oli todennut koleasti. Kiukunpuuskillla ei ratkaista ongelmia vaan luodaan uusia.

Minut puolestani vietäisiin Undine-serkkuni kanssa Lontooseen, missä asuisimme Felicity-tädin hoteissa siihen saakka, että hän päättäisi mitä meille pitäisi tehdä. Tiesin, että se tarkoitti minun lähettämistäni jonnekin jatkamaan opintoja, jotka olivat keskeytyneet kun minut oli erotettu kanadalaisesta Neiti Bodycoten tyttökoulusta.

Entä Dogger ja rouva Mullet? Mitä *heille* tapahtuisi?

”He saavat lopputilin, ja kumpikin saa pienen eläkkeen palvelusvuosiensa mukaisesti”, Felicity-täti oli julistanut

päätöksensä. ”Olen vakuuttunut, että he molemmat ovat hyvin kiitollisia.”

Dogger sysättäisiin sivuun eläkkeelle? Mahdoton ajatus. Dogger oli omistanut meille lähes koko elämänsä: ensin isälteni, sitten äidilleni, ja myöhemmin sisarilleni ja minulle.

Kuvittelin hänet joen ääreen vanhalle puupenkille yllään punainen takki, jollaisia Britannian armeijasta eläkkeelle jääneet sotilaat pitävät. Hänen olisi pakko kerjätä leipää ohi kulkevilta matkailijoilta, ja nämä ottaisivat hänestä valokuvia näyttääkseen ne kotona typerille sukulaisilleen.

Dogger ansaitsi parempaa.

Ja entäs rouva Mullet?

Hän alkaisi riutua ja kuolisi, jos joutuisi kokkaamaan ventovieraille ihmisille, ja syy olisi meidän.

Tulevaisuutemme näytti todella synkältä.

Sitten kaiken huipuksi helmikuun alussa kuningas Yrjö oli kuollut: kuningas Yrjö VI, tuo mukava mies, joka oli kerran istunut salongissamme ja jutellut kanssani iloisesti kuin olisin hänen oma tyttärensä. Hänen poismenonsa myötä koko kansakunta – itse asiassa kaikki Kansainyhteisön maat, ehkä jopa koko maailma – yhtyi oman perheeni suruun ja järkytykseen.

Entä sitten minä? Mitä kävisi Flavia de Lucelle?

Päätin menehtyä.

En suostuisi viettämään loppuelämäni jollain sääliittäväällä pulujen tahrimalla lontoolaisella aukiolla tädin kanssa, joka piti Britannian lippua suuremmassa arvossa kuin omaa vertaan. Sen sijaan ottaisin itseni hengiltä.

Myrkkyasiantuntijana tiesin tarkkaan, miten sen tekisin.
Ei syanidia minulle, kiitos vain!

Tunsin syanidimyrkytyksen oireet vähän liiankin hyvin: pyörrytys, huimaus, polttelu kurkussa ja vatsassa, kiertäjähermon halvaantumisesta johtuvat hengitysvaikeudet, kylmä hiki, pulssin heikkeneminen, lihasten lamaantuminen, raskas painontunne sydäneläällä, kuolaaminen...

Taisin hylätä syanidin etupäässä kuolaamisen takia. Eihän kukaan itseään kunnioittava nuori neiti halua, että hänet löydetään kuolleena makuuhuoneesta omaan sylkeensä tukehtuneena?

On helpompiakin tapoja liittyä taivaalliseen kuoroon.

Niinpä makaan tässä kuolinvuoteellani, on lämmin ja mukava olla, ja katselen puoliavoimien silmien raosta punaisten roiskeiden koristamaa sinapinkeltaista tapetinhirvitystä viimeistä kertaa.

Aion yksinkertaisesti vaipua uneen, eikä kukaan tule löytämään jälkeäkään siitä, mikä minut tappoi. Olinpa ovela, kun keksin tällaisen keinon!

He tulevat olemaan pahoillaan, minä ajattelin. Heistä jokainen.

Ei sittenkään! Sellaista loppua en sallisi. Elämäni ei voisi päättyä niin tuiki tavalliseen toteamukseen. Moiset latteudet sopivat kuolemaa tekevän karjakon tai tulitikkutyön suuhun.

Flavia de Lucen kuolemaa varten tarvittiin jotain komeampaa: suuria ja yleviä sanoja, jotka pitäisin mielessäni kun astuisin tämän maailman kynnyksen yli.

Mitä ne sanat olisivat?

Uskontoon oli turvauduttu kyllästymiseen asti.

Ehkä saisin loihdittua esiin jonkin hienon oivalluksen diboraanin (B_2H_6) erikoisesta elektronisidoksesta tai Zeisen suolan atomiarvosta, jota ei toistaiseksi ole saatu selville.

Kyllä, niin tekisin!

Minut toivotettaisiin tervetulleeksi paratiisiin. ”Hyvin tehty, de Luce”, valtavat kristallienkelit sanoisivat, ja niiden jäiset liekit lepattaisivat, kun astuisin kynnyksen yli.

Halasin itseäni ja nautiskelin omasta lämmöstäni.

Että kuoleminen osaa olla mukavaa, kun sen tekee kunnolla.

”Flavia-neiti”, Dogger sanoi tunkeutuen miellyttävien ajatusteni keskelle. Hän oli hetkeksi lakannut soutamasta ja osoitti jotakin.

Palasin unelmistani yhdessä silmänräpäyksessä. Jos keskeyttäjä olisi ollut kuka tahansa muu, en olisi pitänyt mitään kiirettä.

”Tuolla on Volesthorpen kylä”, hän sanoi ja osoitti kädellä. ”St Mildredin kirkko jää tuon korkeimman jalavan vasemmalle puolelle.”

Dogger tiesi, että halusin ehdottomasti nähdä St-Mildred’s-in-the-Marshin kirkon, jonka kuuluisa myrkyttäjöpappi, kaniikki Whitbread, oli vain pari vuotta aiemmin hankkiutunut eroon useasta naispuolisesta seurakuntalaisestaan terästä-mällä heidän ehtoollisviiniään syanidilla.

Rakkaudesta se tietysti johtui. Olen huomannut, että myrkky ja lemменroihi ovat keskenään yhtä hyvää pataa kuin Ohukainen ja Paksukainen.

”Näyttää harmittomalta paikalta”, minä sanoin. ”Se voisi olla kirjasta *Kuvankaunis Englanti*.”

”Totta”, Dogger sanoi. ”Siltä tällaiset paikat usein näyttävät. Toisinaan karmivat rikokset voivat imeä paikkakunnasta kaiken tunnelman pois.”

Hän jäi vaitonaisena tuijottamaan veden yli, ja tiesin hänen ajattelevan japanilaista vankileiriä, jossa isää ja häntä oli kohdeltu hirvittävällä tavalla.

Niin kuin jo kerroin, isä oli kuollut kuusi kuukautta aiemmin, ja sen takia ajelahdimme nyt joella: sisareni Ophelia ja Daphne sekä tietysti minä, Flavia.

Undine oli jo matkustanut Lontooseen Felicity-tädin luo alkuperäisen suunnitelman mukaisesti.

Feely lojui rennosti keulassa parin raidallisen tyynyn päällä, kasvot hyttyskarkotteesta kiiltävinä, ja tuijotti peilikuvaansa, joka heijastui tyynestä vedestä veneen vieressä. Hän ei ollut sanonut mitään sen jälkeen, kun olimme aamulla lähteneet liikkeelle. Hän rummutti oikean käden sormilla veneen laitaan melodiasa, jonka tunnistin rytmistä: se oli yksi Mendelssohnin ”Sanattomista lauluista”. Feelyn kasvot olivat kuitenkin ilmeettömät.

Daffy istui veneen punosistuimella, jonka selkänoja oli nostettu yläasentoon. Hän oli kumartunut kirjan ääreen – se oli Robert Burtonin *Melankolian anatomia* – eikä tiennyt mitään upeasta englantilaismaisemasta, joka liukui hitaasti ohitsemme molemmin puolin.

Isän äkillinen ja odottamaton kuolema oli saanut perheemme vaipumaan jonkinlaiseen koomaan, mikä uskoakseni

johtui siitä että me de Lucet olemme synnynnäisesti kykene-
mättömiä ilmaisemaan surua.

Ainoastaan Dogger oli romahtanut: yöllä hän oli ulvonut
kuin koira, ja ollut sitten hiljainen ja apaattinen seuraavana
pitkänä ja tuskaisana päivänä.

Se oli surkeaa.

Hautajaiset olivat sekasortoiset. Kirkkoherra Denwyn
Richardson, yksi isän vanhimmista ja läheisimmistä ystä-
vistä, oli heti alkuun saanut hurjan itkukohtauksen, jota ei
pystynyt lopettamaan, ja jumalanpalvelus jouduttiin kes-
keyttämään siihen saakka että jostain löydettiin korvaava
kirkonmies. Loppujen lopuksi naapurikylästä löytyi poloi-
nen vanha kaniikki Walpole, joka kiskottiin sairausvuoteelta
ja tuotiin kiireesti St Tancredin kirkkoon, missä hän vei
päätökseen kollegansa aloittamat menot. Haudan vieressä
puhuessaan hän oli keuhkoflunssansa takia kuin haukkuva
rakkilauma.

Se oli painajaismaista.

Felicity-täti oli lujasti päättänyt ottaa tilanteen haltuun
ja kiiruhti (kuten kerroin) Lontoosta meille. Hänen ainoan,
nuoremman veljensä kuolema oli ajanut hänet jonkin-
laiseen kiihkoon, joka sai hänet kohtelemaan meitä kuin
heikkoälyisiä kaleeriorjia. Käskyjä lensi kuin ruokalan
kokilta:

”Flavia, suorista tuo lehtipino. Laita lehdet kaappiin
oikein päin, aakkosjärjestykseen ja aikajärjestykseen. Tämä
on oleskeluhuone eikä mikään naakanpesä. Ophelia, mene

hakemaan riepu ja pyyhi nuo hämähäkinseitit pois. Ihan kuin haudassa olisi.”

Tajuttuaan, mitä oli sanonut, hän muuttui tukahdutetusta häpeästä kärttyisäksi ja heitti lisää loukkaavia kommentteja, joita en toista tässä, koska pelkään että hän jonain päivänä lukee ne ja kostaa minulle.

Liioittelenko tilannetta? En varsinaisesti.

”Näytätte etanalaumalta”, Felicity-täti sanoi meille. ”Tarvitaan jotain jolla polttaa lima pois.”

Niin sitten päätettiin – en vieläkään ole aivan varma, kenen päätös se oli – että me kaikki olimme loman tarpeessa. Nähtävyyksien katselua turistiauton kyydissä ja raidallisia lepotuoleja meren rannalla, tai edes raitista ilmaa.

Luulisin, että ajatuksen veneretkestä keksi Dogger: kii-reettämiä päiviä joella, eväskorissa kylmiä liharuokia ja Fortnum & Masonilta ostettuja sitruunamehu- ja inkivääri-olutpulloja, öitä hanhenuntuvapatjoilla ja lämmintä naudanpaistia vaihtuvissa maaseutuhoteleissa.

”Ajattele Huckleberry Finniä”, Daffy oli sanonut. ”Kuka tietää, Flavia? Sinulla voi olla niin hyvä tuuri että löydät kuolleen ruumiin asuntolaivasta.”

Se vaikutti epätodennäköiseltä, mutta mikä tahansa voitti oleskelun Buckshawissa, jossa suru viipyisi luultavasti viimeisten aikojen viimeisen kuukauden viimeiseen päivään asti.

Tuntui siltä, että talon tunnelmassa oli nyt jotain kostea ja pölyistä, jota en ollut ennen huomannut: ilma oli ummehtunutta, aivan kuin de Lucen sukupolvien tuhkat

olisi kaadettu pölynimurin pussista ja niiden olisi annettu laskeutua minne halusivat. Itse asiassa Daffy huomautti minulle asiasta:

”Täällä on kuin siinä *Kolean talon* homeisessa pikku kirkossa puiston keskellä”, hän oli sanonut värähtäen ja vetänyt villatakkaa tiukemmin olkapäidensä suojaksi. Hän viittasi kirjaan, jota hän väitti lukeneensa pakkomielteisesti uudestaan ja uudestaan pikkutyöstä saakka. Loppuun päästyä heti alusta uudelleen. ”On kuin haudattujen Dedlockien haju ja maku leijuisi ilmassa. Yäk!”

”Yäk!” oli Daffyn lisäys, jota ei ollut Dickensin alkuperäisessä teoksessa.

Feelyn ja Dieter Schrantzin kesäkuulle kaavailtua naimisiinmenoa lykättiin kunnioituksesta isää kohtaan. Oli seurannut kohtauksia, joissa heiteltiin astioita, revittiin seinäpaperia, kiskottiin ulos huonekalujen pehmusteita ja niin edelleen, mutta turhaan.

”Vanhemman kuoleman jälkeen määrätään pitkä kuuden kuukauden suruaika”, Felicity-täti oli sanonut paljastaen maanpuolustusyhteytensä, olipa se miten huippusalainen hyvänsä. ”Se ei ole päivääkään lyhyempi. Ja minä en piittaa melskaamisestanne pätkeäkään.”

Asia oli sillä käsitelty.

Aika, jonka piti olla onnellista, muuttui nyt painajaiseksi, kun Feelyn hermot, pelko ja suuttumus tarrasivat järkeä kurkusta ja ravistelivat sen hengettömäksi. Seurasi dramaattinen sarja välirikkoja ja sovinnontekoja Dieterin kanssa, ja sitten

taas uusia vihamielisyyden purkauksia, jotka olisivat jättäneet varjoonsa jopa Tšingis-kaanin.

Koko ajan Dieter oli käyttäytynyt kelpo kaverin tavoin, mutta lopulta hän oli vetäytynyt nuolemaan haavojaan, niin kuin kaikkien sankarien on ennemmin tai myöhemmin tehtävä.

Niin siinä sitten kävi, että pakkasimme laukkomme jokseenkin sekavissa tunnelmissa – kaikki paitsi Dogger, joka valmistautuu aina perusteellisesti – ja lähdimme viettämään toipumisen aikaa, niin kuin toivottiin.

Asiat eivät kuitenkaan menneet aivan niin.

Siinä vaiheessa kun lopulta pääsimme lähtemään Buckshawista ensimmäistä kertaa suruaikana, isän kuolemasta oli kulunut lähes kuusi kuukautta. Sinä aikana, tai ainakin aluksi, oli vaikuttanut siltä että Dogger oli menettänyt sielustaan jotain oleellista. Mutta kun päivät kuluivat, alkoi olla päivänselvää – ainakin minulle – että hän sai tilalle jotain suurempaa.

Erityisesti viime viikkojen aikana Dogger oli alkanut hehkua. Sitä on vaikea kuvailla, mutta teen parhaani.

Vaikutus ei ollut pinnallista, ei mitään sellaista että hän olisi juuri ajanut partansa ja sivellyt kasvoilleen Bay Rum-partavettä, sillä Dogger ei koskaan alentuisi moiseen.

Ei, pikemminkin tuntui kuin hänelle olisi alkanut kasvaa sädekehä: himmeä hohde, joka keskiaikaisia pyhimyksiä kuvaavissa maalauksissa kuvataan pään päällä loistavana kultaisena kehänä, vähän kuin pyhimyksellä olisi päässään ylösalaisin käännetty messinkikattila.

Raamatussa ei itse asiassa esiinny sädekehiä – eikä myöskään kissoja tai harmonikkoja. Jos sädekehää kaipaa, kannattaa kääntyä sanakirjan puoleen, missä se löytyy ”synapsin” ja ”säiliöauton” välistä. Auringon tai kuun ympärillä joskus nähtävä kehä syntyy, kuten kaikki tietävät, kun valo heijastuu ja taittuu ilmakehässä olevista jääkiteistä. Pyhimysten sädekehille ei kuitenkaan tunneta selitystä – vaikka sellaisen keksiminen on kyllä helppoa. Ainakin minusta.

Doggerin tapauksessa tuo hehku tai gloria tuntui ilmaantuvan asteittain. Olin alkanut mennä aamulla ennen muita keittiöön, jotta saatoin tarkkailla häntä, vaikka tein sen tietenkin hyvin huomaamattomasti.

Hänen poskensa vaikuttivat yhä rusottavammilta, ja ensin olin pelännyt hulluruohomyrkytystä tai ruttoa. Doggerilla oli kuitenkin älyä olla koskematta laboratoriossani ruukussa kasvavaan hulluruohoon (*Datura stramonium*), eikä mustaa surmaa ollut esiintynyt Englannissa sen jälkeen kun viimeinen tunnettu esiintymä Ipswitchin lähellä oli tappanut rouva Buggin vuonna 1918, joten päättelin, että Doggerin hehku saattoi tarkoittaa vain hyvää.

Ja niin se tarkoittikin. Tänä nimenomaisena kesäkuun päivänä Dogger näytti komeammalta ja terveemmältä kuin koskaan istuessaan veneen keskellä ja käytellessään vakaasti aironlapoja lämpimässä ja sameassa jokivedessä. Totta puhuen hän näytti elokuvatähdeltä. Jos olisimme elokuvassa emmekä oikeassa elämässä, häntä saattaisi näytellä John Mills, joka siristelisi tietäväisesti silmiään aamuauringossa

huulillaan hymynaavistus, ikään kuin näkisi jo, mitä joen seuraavan mutkan takana odotti. Ehkä hän näkikin.

”Dogger, oletko käynyt täällä ennenkin?” kysyin. ”Siis juuri tässä kohdassa jokea.”

”Olen, mutta siitä on monta vuotta, Flavia-neiti”, hän vastasi. ”Se oli edellisessä elämässä.”

Ymmärsin jättää asian sikseen.

Katselin veden yli hautausmaan vehmautta ja lohduttavia värisävyjä.

Suurin osa ihmisistä ei luultavasti koskaan pysähdy miettimään, minkä takia hautapaikkamme ovat niin vehreitä. Jos he alkaisivat miettiä asiaa, voi olla että heidän kasvonsa saataisivat muuttua yhtä vihreiksi kuin hautausmaan ruoho. Nimittäin kaiken tuon pittoreskin sammalen ja jäkälän alla, kaikkien noiden ikivanhojen hautakivien alla hautuu hitaasti varsinainen kemiallinen muhennos, joka poreilee ja pulputtaa pimeässä mullassa. Esi-isämme ja naapurimme siellä palaavat Luojansa luo kemian hienoisella avustuksella.

”Maasta sinä olet tullut, ja maaksi pitää sinun jälleen tulla”, kuten Raamatussa sanotaan.

”Tuhka muuttuu tuhkaksi, multa mullaksi”, sanotaan Yhteisen rukouksen kirjassa.

Kumpikin kirja on kuitenkin kirjoitettu enimmäkseen hyvällä maulla, joten niissä ei kuvailta vaihteita, jotka meidän kaikkien on käytävä läpi tehdessämme matkaa kauas tuonpuoleiseen: haisevaa hyytelöä, valuvia nesteitä, erittyviä kaasuja.

Tavallinen hautausmaa on ensiluokkainen lihanpehmittämö. Se voi kuulostaa järkyttävältä, mutta on totta.

Luin yhdestä useamman vuoden vanhasta *The Illustrated London News* -lehdestä, jonka löysin Buckshawin salongin sohvan alta, että tavallisesta papaijahedelmästä puristettua mehua markkinoidaan pihvin pehmittäjänä.

Älytöntä tuhlausta! ajattelin silloin. *Nopeamman ja paljon vahvemman ja tehokkaamman tuotteen saisi helposti aikaan jos laittaisi pulloon...*

Tässä vaiheessa veneemme ajelehti alle puolen metrin päässä hautausmaan reunasta. St-Mildred's-in-the-Marshin kirkko häämötti yllämme, ja aamuaurinko jäi sen nelikulmaisen tornin taakse. Yhtäkkiä ilma tuntui viileältä, eikä se johtunut pelkästään äkisti nousseesta kevyestä tuulenvireestä, joka saattoi merkitä sään muutosta.

”Dogger, eikö ollutkin niin, että kaniikki Whitbread nakkasi myrkyn saastuttaman ehtoollismaljan jokeen tuolta vanhalta laiturilta?”

Tiesin oikein hyvin, että asia oli niin. Olin tiirailut oikein ajan kanssa *News of the Worldin* vanhoja valokuvia ja painanut yksityiskohdat mieleeni: polku, laituri, viettävä joenpenkka, ruovikko... ne kaikki oli avuliaasti merkitty nuolilla verenhimoista lukijaa varten.

Whitbread oli heittänyt astian jokeen siinä uskossa, että se painuisi pohjaan ja pysyisi pohjamudassa tuomiopäivään asti. Hän ei kuitenkaan ollut ottanut huomioon erään aiemman kirkonisännän konnantyötä: tämä oli nimittäin vaihtanut

alkuperäisen hopea-astian ohuesti hopeapinnoitettuun, metalliseoksesta tehtyyn jäljennökseen, joka kellui, paha kyllä. Se pulpahti pintaan rantaruokojen keskellä ja maanviljelijän poika löysi sen.

”Hänen ei olisi pitänyt hankkiutua astiasta eroon kuutto-
mana yönä”, sanoin ääneen.

”Aivan totta, Flavia-neiti”, sanoi Dogger, joka luki vaivatta ajatuksiani. ”Muuten hän olisi nähnyt, että se ei uponnutkaan.”

”Saattoihan se upotakin”, sanoin innoissani. ”Ja nousi sit-
ten airon tai melan töytäisystä takaisin pintaan.”

”Se on mahdollista”, Dogger sanoi. ”Tosin ei toden-
näköistä. Uskoakseni poliisi hylkäsi tuon teorian astian
haurauden perusteella. Jos niin kevyeen jäljennökseen olisi
osunut jotain painavaa, siihen olisi melkoisella varmuudella
tullut klommo, mitä siinä ei ollut.”

”Siinä tapauksessa on kummallista”, sanoin, ”että kaniikki
Whitbread ei ollut koskaan pannut merkille sitä miten ke-
vyeksi ehtoollismalja oli muuttunut.”

”Ellei hän sitten ollut vaihtanut sitä itse”, Dogger sanoi.

Läppäisin innoissani vedenpintaa, ja sydäntäni elähdytti
tieto siitä että syanidin ja strykniinin jäämät oli huuhdottu
veteen täällä, tismalleen tässä paikassa. Ehkä joitakin mo-
lekyylejä oli vielä vedessä jäljellä – toki huomattavasti mie-
dontuneina, mutta edelleen kuolettavan tehokkaina, ainakin
jos Samuel Hahnemannin homeopaattisiin teorioihin on
uskominen.

”Flavia! Senkin idiootti! Kastelit kirjani!”

Suuttuessaan Daffy unohti käyttää uskomattoman laajaa sanavarastoaan.

Hän paiskasi kirjan kiinni ja työnsi sen rottinkiseen eväskoriin.

Joella vallitsi ihana – tosin hieman kireä – hiljaisuus, kun me liu'uimme kaareutuvien pajunoksien alta. Aina välillä kalojen tekemät kuplat rikkoivat sileän vedenpinnan. (*Voiko kaloilla olla ilmavaivoja?* mietiskelin.)

Yksi hienoista yliopistoistamme ei ollut kaukana. Siellä varmasti joku tiesi vastauksen, joku kuuluisa tiedemies, tarkemmin sanottuna iktyologi eli kalatieteen tutkija. Joku nuori ja lupaava iktyologi, jolla oli jykevä leuka ja kiharat vaaleat hiukset, piippu ja siniset silmät. Voisin tehdä visiitin hänen luokseen ja pyytää kommenttia erityislaatuisessa kemiallisessa kysymyksessä... sellaisessa, josta hän ymmärtäisi heti, etten ollut mikään harrastelija... *Syanidin ja strykninin hajoaminen jokikalojen elinympäristössä*. Kyllä! Siinä se oli!

Tutkijan nimi olisi Roger. Roger de jotain-ja-jotain, jotta nimemme sointuisivat hyvin yhteen... Hän kuuluisi vanhaan normannisukuun, jolla piisasi vaakunoita, lippuja, kilpiä ja muita välineitä enemmän kuin käytettyjen autojen kaupassa.

”Kuule Roger”, minä sanoisin...

Tai ei sittenkään. Roger oli liian tavallinen nimi. Joku voisi antaa koiralle sellaisen nimen. Hän olisi nimeltään Llewellyn, joka lausutaan näin: Thew-ETH-lyn, niin kuin Walesissa ikään.

Kyllä vain, Llewellyn.

”Kuule Llewellyn”, minä sanoisin, ”jos eteesi joskus tulee kalamyrkytystapaus, autan mielelläni sen ratkaisemisessa.”

Vai olisiko se itsensä tyrkyttämistä?

En itse asiassa ollut koskaan tehnyt ruumiinavausta kalalle, mutta ei se voinut paljon erota savusillin leikkaamisesta aamiaispöydässä.

Huokaisin tyytyväisenä ja roikotin kättäni rennosti veneen laidan yli.

Jokin hipaisi sormiani. Kosketuksen tuntiessani toimin vaiston varassa ja tarrasin kiinni.

Oliko se kala? Olinko mahdollisesti saanut pyydystettyä kalan paljain käsin?

Oliko joku typerä särki tai hauki luullut vedessä näkyviä sormiani pinnalla kelluviksi herkkupaloiksi?

En halunnut menettää tilaisuutta jäädä historiankirjoihin nimellä ”Ongenkoukku-Flavia”, joten pidin tiukasti kiinni ja painoin sormenpäät lujasti kovan luisen rangan taakse, jonka nyt hyvin tunsin. Painoin peukalon vastakkaiselle puolelle, jotta ote parani. Tämä saalis ei tulisi olemaan ”se joka pääsi karkuun”.

”Dogger, kuulehan”, sanoin yrittäen pitää ääneni tasaisena ja asiallisena. Tämä tarina eläisi sukupolvien ajan, ja halusin että hyvähermoisuuteni pantaisiin merkille. ”Taisin saada saalista.”

Dogger lopetti soutamisen ja antoi veneen ajelehtia. Tunsin miten paino veti kättäni alaspäin. Se oli varmaankin jättiläismäinen kala – hyvin tunnettu paikkakunnan tarinoissa –

joka on elänyt joen syvänteessä vuosisatoja. Kyläläiset kutsuisivat sitä nimellä ”Vanha veikko” tai jollain vastaavalla. Suuttuisivatko he kun kuulisivat, että olin napannut heidän rakkaan petonsa paljain käsin?

Hymyilin ajatukselle.

Olipa otus mikä hyvänsä, se ei juuri tapellut vastaan.

Daffy ja Feely teeskentelivät välinpitämätöntä, mutta katsoivat silti kumpikin minuun päin.

Ravistelin ojennettua käsivarttani ja pidin samalla kaikin voimin kiinni, jotta en päästäisi saalistani karkaamaan – mikä ikinä se olikin.

Olin nähnyt aikakauslehdissä valokuvia, joissa amerikkalainen kirjailija Hemingway on kalastamassa ja kamppailee valtavan kokoisen marliinin kanssa, joka roikkuu aivan liian heppoiselta näyttävän vavan päässä. Mistä vetoa, että edes hän ei ole koskaan napannut sellaista kalaa paljain käsin.

Flavia, ajattelin, näillä hetkillä sinusta tulee kuuluisa.

Kun veneen vauhti hidastui ja vesi muuttui kirkkaammaksi, aivan pinnan alla erottui varjo, ja sitten vaalea läikkä. *Kalan vatsa?* Väri ainakin oli tarpeeksi vaalea.

Vedin saalista lähemmäs, jotta näkisin sen paremmin.

Vaikka se oli ylösalaisin, tunnistin helposti, mikä se oli.

Ihmisen pää – joka oli kiinni ihmisruumiissa.

Olin työntänyt sormeni ruumiin avonaiseen suuhun ja pidin etuhampaiden takaa tiukasti kiinni.

”Dogger, on varmaan paras että suuntaamme laituriin”, sanoin.